

Μια σειρά της
Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

8 ΕΚΑΤ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 40 ΧΩΡΕΣ

Vampire Diaries

ΒΙΒΛΙΟ 8

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ 1:

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Στα βιβλία VAMPIRE DIARIES
βασίζεται η τηλεοπτική σειρά του STAR

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:
VAMPIRE DIARIES 8 – THE HUNTERS 1: PHANTOM
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **VAMPIRE DIARIES 8 – Οι κληρονομίες 1: Το φάντασμα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Tom Forget
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© L. J. Smith, 2011
Published by arrangement with Rights People, London.
© Εικόνας εξωφύλλου: Carrie Schechter
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0395-3

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

ΒΙΒΛΙΟ 8

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ 1:
ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

*Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου*

1

Η Έλενα Γκίλμπερτ πάτησε στο μαλακό γρασίδι και ένιωσε τα νοτισμένα μυτερά φυλλαράκια του να συνθλίβονται κάτω από τις πατούσες της. Παρτέρια με κόκκινα τριαντάφυλλα και βιολετιά δελφίνια υπήρχαν εδώ κι εκεί, ενώ στην τεράστια τέντα πάνω της παιχνίδιζε το φως των λαμπερών φαναριών. Στον κήπο που απλωνόταν μπροστά της, δύο σκαλιστά μαρμάρινα, λευκά σιντριβάνια τίνιζαν ψηλά το αφρισμένο νερό τους. Τα πάντα ήταν πανέμορφα, καλόγουστα και κάπως οικεία.

Είναι το παλάτι της Μπλόντγουεντ, είπε μια φωνή μες στο μυαλό της. Αλλά την τελευταία φορά που θυμόταν να είναι εκεί, αυτός ο τεράστιος χώρος ήταν γεμάτος καλεσμένους που γελούσαν και χόρευαν. Είχαν φύγει πια, αλλά είχαν αφήσει πίσω τα σημάδια της παρουσίας τους. Τα τραπέζια, περιμετρικά γύρω απ' το γρασίδι, ήταν γεμάτα άδεια ποτήρια· μια μεταξωτή εσάρπα ήταν πεταμένη πάνω σε μια καρέκλα· ένα ψηλοτάκουνο παπούτσι ήταν παρατημένο στο χείλος ενός σιντριβανιού.

Συνέβαινε, όμως, και κάτι άλλο, διαφορετικό. Προηγουμένως, τα πάντα ήταν βυθισμένα στο δαιμονικό κόκκινο φως που φωτιζε ολόκληρη τη Σκοτεινή Διάσταση, μετατρέποντας τα μπλε χρώματα σε βυσσινιά, τα άσπρα σε ροζ, και τα ροζ στο βελούδινο χρώμα του αίματος. Αλλά εκείνη την ώρα, το φως ήταν ολοκάθαρο και ένα ολόγιομο, ασημένιο φεγγάρι έπλεε ήρεμα ψηλά στον ουρανό.

Η Έλενα άκουσε μια ανεπαίσθητη κίνηση πίσω της και κατάλαβε ξαφνιασμένη ότι τελικά δεν ήταν μόνη εκεί. Αίφνης,

βρέθηκε μπροστά της μια σκοτεινή φιγούρα που την πλησίαζε.

Ο Ντέιμον!

Ο Ντέιμον, φυσικά, σκέφτηκε η Έλενα χαμογελώντας. Αν κάποιος επρόκειτο να εμφανιστεί απρόσμενα μπροστά της την ώρα που έμοιαζε να είναι το τέλος του κόσμου –ή, έστω, μετά το τέλος μιας πετυχημένης δεξίωσης–, αυτός δεν μπορούσε παρά να είναι ο Ντέιμον.

Θεέ μου, ήταν τόσο όμορφος! Μαύρο πάνω σε μαύρο: απαλά μαύρα μαλλιά, μάτια κατάμαυρα σαν το μεσονύχτι, μαύρο τζιν παντελόνι και ένα μαλακό, μαύρο, δερμάτινο μπουφάν.

Τη στιγμή που διασταυρώθηκαν τα βλέμματά τους, η ανάσα της Έλενας είχε κοπεί απ' τη χαρά της που τον έβλεπε. Έπεσε στην αγκαλιά του και τύλιξε τα μπράτσα της γύρω απ' τον λαιμό του, νιώθοντας τους ευκίνητους, σφιχτούς μυς του στα μπράτσα και στο στήθος του.

«Ντέιμον...» είπε, με φωνή που για κάποιον λόγο έτρεμε. Έτρεμε και το κορμί της, και ο Ντέιμον της χάιδεψε με τις παλάμες του τα μπράτσα και τους ώμους για να την ηρεμήσει.

«Τι συμβαίνει, πριγκίπισσα; Μη μου πεις ότι φοβάσαι!»

Ένα νωχελικό μειδίαμα απλώθηκε στα χείλη του, κι εκείνη ένιωθε τις παλάμες του δυνατές και σταθερές.

«Φοβάμαι!» του απάντησε.

«Μα τι φοβάσαι;»

Η Έλενα μπερδεύτηκε για μια στιγμή. Μετά, πλησιάζοντας αργά το μάγουλό της στο δικό του, είπε: «Φοβάμαι ότι όλο αυτό είναι απλώς ένα όνειρο».

«Θα σου πω ένα μυστικό, πριγκίπισσα», της είπε εκείνος σκύβοντας στ' αυτή της. «Εδώ, μόνο εσύ κι εγώ είμαστε αληθινόι. Όλα τα άλλα είναι όνειρο».

«Μόνο εσύ κι εγώ;» επανέλαβε η Έλενα σαν ηχώ, γιατί κάτι στενάχωρο τριβέλιζε τον νου της – σαν να είχε ξεχάσει κάτι, ή κάποιον. Μια νιφάδα στάχτης προσγειώθηκε στο φόρεμά της και η Έλενα την έδιωξε αφηρημένη.

«Μόνο εμείς οι δύο είμαστε εδώ, Έλενα», είπε ο Ντέιμον κοφτά. «Είσαι δικιά μου. Είμαι δικός σου. Εμείς οι δύο αγαπιόμαστε από τις απαρχές του χρόνου...»

Φυσικά! Μάλλον γι' αυτό έτρεμε, απ' τη χαρά της. Ήταν δικός της. Ήταν δικιά του. Ανήκαν ο ένας στον άλλον.

Η Έλενα ψιθύρισε μόνο μια λέξη: «Ναι...»

Κι εκείνος τη φίλησε.

Τα χείλη του ήταν απαλά σαν μετάξι. Όταν το φιλή του έγινε πιο επίμονο, η Έλενα έγειρε πίσω το κεφάλι της για να φανεί ο λαιμός της, προσμένοντας το διπλό, σαν σφήκας τσίμπημα που είχε νιώσει τόσες φορές μέχρι τότε.

Δεν το ένιωσε όμως, κι άνοιξε τα μάτια της κοιτώντας τον με απορία. Το φεγγάρι ήταν πιο φωτεινό από ποτέ άλλοτε, και το άρωμα των τριαντάφυλλων είχε πλημμυρίσει την ατμόσφαιρα. Αλλά τα σμιλεμένα χαρακτηριστικά του Ντέιμον ήταν κατάχλωμα κάτω απ' τα μαύρα μαλλιά του, και στους ώμους του μπουφάν του είχε πέσει κι άλλη στάχτη. Αίφνης, οι ακαθόριστες αμφιβολίες που στριφογύριζαν στον νου της πήραν σχήμα.

Ω όχι! Όχι!

«Ντέιμον!» του είπε με κομμένη την ανάσα, κοιτώντας τον κατάματα, απελπισμένη, ενώ τα μάτια της γέμιζαν δάκρυα. «Δεν είναι δυνατόν να είσαι εδώ, Ντέιμον. Είσαι νεκρός...»

«Για περισσότερα από πεντακόσια χρόνια, πριγκίπισσα», είπε ο Ντέιμον, χαμογελώντας της εκτυφλωτικά. Γύρω τους έπεφτε κι άλλη στάχτη, σαν λεπτή, γκριζα βροχή. Ήταν η ίδια γκριζα στάχτη κάτω από την οποία είχε θαφτεί το κορμί του Ντέιμον, τόσους κόσμους και χωροχρονικές διαστάσεις μακριά.

«Ντέιμον, είσαι νεκρός πια... Δεν είσαι απλώς μη ζωντανός, έχεις φύγει...»

«Όχι! Έλενα...» είπε εκείνος, αλλά η φιγούρα του άρχισε να τρεμοσβήνει και να ξεθωριάζει, όπως το φως ενός φακού όταν τελειώνει η μπαταρία.

«Ναι! Ναι! Σε κρατούσα αγκαλιά όταν πέθαινες...»

Η Έλενα έκλαιγε απαρηγήρητη με λυγμούς. Δεν ένιωθε πια τα μπράτσα του Ντέιμον. Εκείνος εξαφανιζόταν μέσα σ' ένα φως που τρεμόπαιζε.

«Άκουσέ με, Έλενα...»

Στα χέρια της κρατούσε πλέον μόνο το φεγγαρόφωτο. Ένας αβάσταχτος πόνος τής μάγκωνε την καρδιά.

«Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να με καλέσεις», της είπε η φωνή του Ντέιμον. «Το μόνο που χρειάζεται...»

Το θρόισμα των φύλλων από τα φυτά που την περιτριγύριζαν έπνιξε τη φωνή του.

Η Έλενα άνοιξε απότομα τα βλέφαρά της. Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα με δάκρυα και είδε ότι βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο λουσμένο στο φως του ήλιου. Ένα τεράστιο κοράκι είχε κουρνιαώσει στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου. Το πουλί έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και έκρωξε μια φορά, κοιτώντας τη με τα λαμπερά μάτια του.

Μια παγωμένη ανατριχίλα διέτρεξε τη σπονδυλική στήλη της Έλενας.

«Ντέιμον;» ψιθύρισε.

Αλλά το κοράκι άνοιξε απλώς τις φτερούγες του και πέταξε μακριά.

2

Αγαπημένο μου Ημερολόγιο

ΕΙΜΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ!

Δεν τολμώ καλά καλά να το πιστέψω, αλλά δες με!

Ξύπνησα με την πιο παράξενη αίσθηση. Δεν ήξερα πού βρισκόμουν κι έμεινα απλώς ξαπλωμένη στο κρεβάτι, μυρίζοντας το άρωμα του μαλακτικού στα καθαρά σεντόνια και προσπαθώντας να καταλάβω γιατί όλα μού φαίνονταν τόσο οικεία.

Δε βρισκόμουν στην έπαυλη της λαίδης Ούλμα. Εκεί κοιμόμουν τυλιγμένη με γυαλιστερά σατέν και απαλά βελούδα, και η ατμόσφαιρα ήταν πλημμυρισμένη από τη γλυκιά μυρωδιά του λιβανιού. Δεν ήμουν ούτε στην πανσιόν – η κυρία Φλάουερς πλένει τα κλινοσκεπάσματα μ' ένα μείγμα βοτάνων με παράξενη μυρωδιά, που η Μπόνι λέει ότι μας προστατεύει και μας βοηθάει να βλέπουμε καλά όνειρα.

Και τότε, ξαφνικά κατάλαβα. Ήμουν στο δωμάτιό μου! Οι Γυναίκες-Φρουροί το έκαναν! Με έφεραν στο σπίτι μου!

Τα πάντα έχουν αλλάξει, αλλά και τα πάντα είναι ίδια. Είναι το δωμάτιο όπου κοιμάμαι από τότε που ήμουν μωρό. Η σπιλβωμένη συρταριέρα από ξύλο κερασιάς και η κουνιστή πολυθρόνα· το μαυρόασπρο χνουδωτό σκυλάκι πάνω σ' ένα ράφι, εκείνο που είχε κερδίσει ο Ματ στο αποκριάτικο καρναβάλι της Β' Λυκείου· το κομψό σεκρετέρ με το κυλιόμενο καπάκι και τα συρταράκια του· ο περίτεχνος καθρέφτης-αντίκα πάνω απ' τη συρταριέρα μου· και οι αφίσες με έργα του

Μονέ και του Κλιμα από τα εκθετήρια των μουσείων της Ουάσιγκτον, όπου με πήγε η θεία Τζούντιθ. Ακόμη και η χτένα και η βούρτσα για τα μαλλιά μου είναι προσεκτικά τοποθετημένες η μία δίπλα στην άλλη πάνω στη συρταριέρα. Τα πάντα είναι όπως θα έπρεπε να είναι.

Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και μ' έναν ασημένιο χαρτοκόπτη που πήρα από το γραφείο ανασήκωσα τη χαλαρή σανίδα στο δάπεδο της ντουλάπας μου. Εκεί, στην κρυψώνα που χρησιμοποιούσα από παλιά, σε βρήκα – βρήκα το ημερολόγιο όπως ακριβώς το είχα αφήσει πριν από τώσους μήνες. Είχα γράψει για τελευταία φορά τον περασμένο Νοέμβρη, την προηγούμενη της Ημέρας των Ιδρυτών – πριν πεθάνω... Πριν φύγω από το σπίτι, όπου δεν ξαναγύρισα ποτέ... μέχρι τώρα!

Εκείνη τη μέρα είχα περιγράψει λεπτομερώς το σχέδιο που είχαμε καταστρώσει προκειμένου να ξαναπάρουμε το άλλο ημερολόγιό μου, εκείνο που μου είχε κλέψει η Κάρολιν και σκόπευε να διαβάσει δυνατά στην τελετή της Ημέρας των Ιδρυτών, ξέροντας ότι έτσι θα κατέστρεφε τη ζωή μου. Ακριβώς την επόμενη μέρα, αυτή που λέμε Ημέρα των Ιδρυτών, πνίγηκα στο ρέμα Γουίκερι, και μετά ξαναγύρισα σαν βρικόλακας. Κατόπιν πέθανα και πάλι και επέστρεψα σαν άνθρωπος. Και ύστερα ταξίδεψα στη Σκοτεινή Διάσταση, όπου έζησα χίλιες δυο περιπέτειες. Αλλά το παλιό μου ημερολόγιο παρέμενε εκεί όπου το είχα αφήσει, κάτω απ' το δάπεδο της ντουλάπας, και απλώς με περίμενε.

«Η άλλη Έλενα», εκείνη που οι Γυναίκες-Φρουροί φύτεψαν στις αναμνήσεις όλων, βρισκόταν εδώ όλους αυτούς τους μήνες – πήγαινε στο σχολείο και ζούσε μια φυσιολογική ζωή. Αυτή η Έλενα –προς μεγάλη μου ανακούφιση– δεν έγραφε στο ημερολόγιο. Θα ήταν πολύ ανατριχιαστικό να έβλεπα να έχουν γραφεί διάφορα, με τον δικό μου γραφικό χαρακτήρα, κι εγώ να μη θυμάμαι τίποτε. Παρ' όλα αυτά, κάτι τέτοιο θα με βοηθούσε. Δεν έχω ιδέα τι πιστεύουν όλοι οι άλλοι ότι συνέβη στο Φελς Τσερτς στους μήνες που μεσολάβησαν από την Ημέρα των Ιδρυτών.

Η πόλη του Φελς Τσερτς έχει κάνει μια καινούργια αρχή. Τα κιτσούνε την κατέστρεψαν από ξεκάθαρη μοχθηρία. Έστρεψαν τα παιδιά εναντίον των γονιών τους, κι έκαναν τους ανθρώπους αυτοκαταστροφικούς, αλλά και φοβερούς στους άλλους, ακόμα και σε όσους αγαπούσαν.

Τώρα όμως είναι σαν να μη συνέβη τίποτε απ' όλα αυτά.

Αν οι Γυναίκες-Φρουροί κράτησαν τον λόγο τους, έχουν ξαναγυρίσει στη ζωή και όλοι όσοι πέθαναν: οι καημένες η Βίκι Μπένετ και η Σου Κάρσον, που τις δολοφόνησαν η Κατερίνε, ο Κλάους και ο Τάιλερ Σμόλγουντ τον περασμένο χειμώνα· ο αντιπαθητικός κύριος Τένερ και όλοι εκείνοι οι αθώοι που τα κιτσούνε είτε τους σκότωσαν, είτε προκάλεσαν τον θάνατό τους. Ξαναγύρισα κι εγώ. Όλοι είμαστε και πάλι εδώ, και όλοι ξαναρχίζουμε.

Επίσης, εκτός από μένα και τους κοντινούς φίλους μου –τη Μέρεντιθ, την Μπόνι, τον Ματ, τον αγαπημένο μου Στέφαν και την κυρία Φλάουερς–, κανένας άλλος δεν ξέρει ότι η ζωή δε συνεχίστηκε φυσιολογικά από την Ημέρα των Ιδρυτών και μετά.

Σε όλους μας δόθηκε μία ακόμη ευκαιρία. Τα καταφέραμε. Τους σώσαμε όλους!

Όλους, εκτός από τον Ντέιμον. Στο τέλος, εκείνος μας έσωσε, αλλά εμείς δεν καταφέραμε να τον σώσουμε. Όσο κι αν προσπαθήσαμε, όσο απεγνωσμένα κι αν ικετεύσαμε τις Γυναίκες-Φρουρούς, δεν υπήρχε κανένας τρόπος να τον φέρουν πίσω. Οι βρικόλακες δε μετενσαρκώνονται. Δεν πάνε ούτε στον Ουρανό, ούτε στην Κόλαση, ούτε σε κάποια άλλη μεταθανάτια ζωή. Απλώς εξαφανίζονται...

Η Έλενα σταμάτησε για μια στιγμή να γράφει και πήρε μια βαθιά ανάσα. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, αλλά έσκυψε και πάλι στο ημερολόγιό της. Έπρεπε να γράφει όλη την αλήθεια – αλλιώς δεν είχε νόημα να κρατάει ημερολόγιο.

Ο Ντέιμον πέθανε στην αγκαλιά μου. Ήταν απίστευτα επώδυνο να τον βλέπω να γλιστράει μακριά μου. Όμως, δε

θα αφήσω ποτέ τον Στέφαν να καταλάβει πόσο έντονα ήταν τα αισθήματά μου για τον αδελφό του. Θα ήταν σκληρόκαρδο εκ μέρους μου κάτι τέτοιο – άλλωστε, τι νόημα θα είχε τώρα πια;

Ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω ότι ο Ντέιμον χάθηκε. Κανένας δεν είχε τόσο ζωντάνια όσο εκείνος. Κανένας δεν αγαπούσε τη ζωή περισσότερο από εκείνον. Τώρα πια δε θα μάθει ποτέ...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ξαφνικά, η πόρτα του δωματίου άνοιξε διάπλατα και η Έλενα –με την ψυχή στο στόμα– μόλις πρόλαβε να κλείσει το ημερολόγιό της. Αλλά ο εισβολέας ήταν απλώς η μικρή αδελφή της, η Μάργκαρετ. Φορούσε τις πιτζάμες της με τα ροζ λουλούδια και τα μεταξένια, στο χρώμα του καλαμποκιού μαλλιά της στέκονταν όρθια στην κορυφή του κεφαλιού της, όπως τα φτερά της τσίχλας. Η μικρή Μάργκαρετ όρμησε και μ' έναν πήδο βρέθηκε ακριβώς πάνω στην Έλενα.

Ήταν τόσο η φόρα που είχε, που σχεδόν τινάχτηκε ψηλά στον αέρα και προσγειώθηκε με δύναμη πάνω στη μεγαλύτερη αδελφή της, κόβοντάς της την ανάσα. Τα μάγουλα της Μάργκαρετ ήταν υγρά, τα μάτια της έλαμπαν κι έσφιξε δυνατά την Έλενα με τα χεράκια της.

Η Έλενα την έσφιξε κι εκείνη δυνατά και αφέθηκε να νιώσει το βάρος της μικρής αδελφής της, εισπνέοντας τη γλυκιά μυρωδιά του παιδικού σαμπουάν και της πλαστελίνης.

«Μου έλειψες!» είπε η Μάργκαρετ· και η χροιά της φωνής της φανέρωνε ότι ήταν έτοιμη να αρχίσει να κλαίει με λυγμούς. «Έλενα! Μου έλειψες τόσο πολύ!»

«Ορίστε;» Παρ' ότι προσπάθησε να μιλήσει ανάλαφρα, η Έλενα άκουσε το τρεμούλιασμα στη φωνή της. Είχε συνειδητοποιήσει απρόσμενα ότι για περισσότερους από οχτώ μήνες δεν είχε δει τη Μάργκαρετ – δεν την είχε δει στ' αλήθεια! Αλλά η Μάργκαρετ δεν μπορούσε να το ξέρει αυτό. «Σου έλειπα τόσο πολύ απ' την ώρα που πήγες για ύπνο, που έπρεπε να έρθεις να με βρεις τρέχοντας;»

Η Μάργκαρετ τραβήχτηκε λίγο πίσω και κοίταξε έντονα την

Έλενα. Η έκφραση των πεντακάθαρων, γαλάζιων ματιών της πεντάχρονης Μάργκαρετ –μια έντονα συνωμοτική έκφραση– έκανε την Έλενα να ανατριχιάσει σύγκορμη.

Αλλά η Μάργκαρετ δεν είπε τίποτε άλλο. Την έσφιξε δυνατά, κουλουριάστηκε πάνω της κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο της Έλενας.

«Είδα ένα κακό όνειρο. Ονειρεύτηκα ότι με άφησες μόνη μου. Ότι έφυγες και πήγες μακριά!»

Η τελευταία λέξη της ακούστηκε σαν βουβός θρήνος.

«Ω Μάργκαρετ...» είπε η Έλενα αγκαλιάζοντας το ζεστό κορμάκι της αδελφής της, «ήταν απλώς ένα όνειρο. Δε θα πάω πουθενά».

Έκλεισε τα μάτια της και συνέχισε να κρατάει τη Μάργκαρετ στην αγκαλιά της, ενώ παράλληλα ευχόταν να είχε δει πράγματι η αδελφή της έναν εφιάλτη, και να μην είχε ξεγλιστρήσει μέσα από τις ρωγμές της μαγικής επίδρασης των Γυναικών-Φρουρών.

«Λοιπόν, γλύκα μου, είναι ώρα να σηκωθούμε», είπε η Έλενα μετά από λίγο, γαργαλώντας απαλά τη Μάργκαρετ στα πλευρά της. «Θέλεις να φάμε μαζί ένα υπέροχο πρωινό; Θέλεις να σου φτιάξω τηγανίτες;»

Η Μάργκαρετ ανακάθισε και κοίταξε την Έλενα με ορθάνοιχτα τα γαλάζια μάτια της.

«Ο θεός Ρόμπερτ φτιάχνει βάφλες», είπε η Μάργκαρετ. «Πάντα φτιάχνει βάφλες τις Κυριακές το πρωί. Το ξέχασες;»

Ο θεός Ρόμπερτ! Φυσικά. Αυτός και η θεία Τζούντιθ παντρεύτηκαν αφότου η Έλενα είχε πεθάνει.

«Ναι, φτιάχνει, λαγουδάκι μου», είπε η Έλενα ανάλαφρα. «Ξέχασα απλώς ότι είναι Κυριακή πρωί».

Μόλις το ανέφερε η Μάργκαρετ, η Έλενα άκουσε πράγματι κάποιον να κάνει θόρυβο κάτω στην κουζίνα. Κι αυτό που μαγεύει μύριζε υπέροχα.

«Μπέικον είναι;»

Η Μάργκαρετ έγνεψε καταφατικά.

«Παραβγαίνουμε να δούμε ποια θα φτάσει πρώτη στην κουζίνα!» της είπε.

Η Έλενα γέλασε και τεντώθηκε.

«Χρειάζομαι ένα λεπτό ακόμη για να ξυπνήσω καλά. Θα τα πούμε κάτω». Θα ξαναμιλήσω και στη θεία Τζούντιθ, είπε μια φωνή μέσα της, κι ένιωσε να πλημμυρίζει από χαρά.

Η Μάργκαρετ αναπήδησε και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Στην πόρτα κοντοστάθηκε και κοίταξε την αδελφή της.

«Θα 'ρθεις στ' αλήθεια κάτω, έτσι;» τη ρώτησε διστακτικά.

«Ναι, στ' αλήθεια θα 'ρθω», είπε η Έλενα.

Η Μάργκαρετ χαμογέλασε και προχώρησε στον διάδρομο.

Καθώς την κοιτούσε, η Έλενα σκέφτηκε για άλλη μια φορά με δέος την απίστευτη δεύτερη ευκαιρία – τρίτη, στην πραγματικότητα – που της είχε δοθεί. Για μια στιγμή αφέθηκε να βυθιστεί στην ατμόσφαιρα του αγαπημένου, του λατρεμένου σπιτιού της, στο οποίο πίστευε ότι δε θα ξαναζούσε ποτέ πια. Άκουγε τη Μάργκαρετ να φλυαρεί χαρούμενη στο ισόγειο με την απαλή φωνούλα της και τον Ρόμπερτ να της απαντάει με τη βαθιά, βαριά φωνή του. Παρ' όλα όσα είχαν συμβεί, εκείνη ήταν απίστευτα τυχερή που είχε ξαναγυρίσει επιτέλους στο σπίτι της. Τι πιο υπέροχο θα μπορούσε να της συμβεί;

Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα και έκλεισε σφιχτά τα βλέφαρά της. Τι ανόητη σκέψη! Άκου τι πιο υπέροχο θα μπορούσε να της συμβεί! Αν το κοράκι στο περβάζι του παραθύρου της ήταν ο Ντέιμον, αν ήξερε ότι αυτός ήταν κάπου εκεί έξω έτοιμος να σκάσει το νωχελικό χαμόγελό του, ή ακόμη και να την εξαγριώσει σκόπιμα, αυτό θα ήταν πράγματι πιο υπέροχο.

Η Έλενα άνοιξε τα μάτια της και ανοιγόκλεισε αρκετές φορές με δύναμη τα βλέφαρά της, προσπαθώντας να διώξει τα δάκρυά της. Δεν μπορούσε να καταρρεύσει – τουλάχιστον όχι τώρα. Όχι την ώρα που επρόκειτο να ξανασυναντήσει την οικογένειά της. Τώρα θα χαμογελούσε και θα τους έσφιγγε όλους στην αγκαλιά της. Αργότερα θα κατέρρεε· θα άφηνε τον εαυτό της να νιώσει τον οξύ πόνο που έκρυβε στα σωθικά της και να κλάψει με αναφιλητά. Στο κάτω κάτω, είχε μπροστά της όλη της τη ζωή για να θρηνεί τον Ντέιμον, αφού ο χαμός του δε θα έπαυε ποτέ, μα ποτέ να την πονάει.

3

Ολαμπερός πρωινός ήλιος φώτιζε το μακρύ, φιδογουριστό δρομάκι που οδηγούσε στο γκαράζ πίσω απ' την πανσιόν. Στον ανοιχτογάλαζο ουρανό ταξίδευαν βιαστικά λευκά συννεφάκια. Το σκηνικό φαινόταν τόσο γαλήνιο, που ήταν σχεδόν αδύνατον να πιστέψει κάποιος ότι είχε συμβεί ποτέ κάτι κακό σ' αυτόν τον τόπο.

Την τελευταία φορά που ήμουν εδώ τα πάντα ήταν ερείπια, σκέφτηκε ο Στέφαν ενώ φορούσε τα γυαλιά ηλίου.

Όταν τα κιτσούνε κυριαρχούσαν στο Φελς Τσερτς, η πόλη είχε μετατραπεί σε πολεμική ζώνη. Τα παιδιά στρέφονταν εναντίον των γονιών τους, οι έφηβες σακάτευαν μόνες τους το κορμί τους και η μισή πόλη είχε καταστραφεί. Στους δρόμους κυλούσε αίμα, και παντού έβλεπτε κανείς πόνο και δυστυχία.

Πίσω του άκουσε την εξώπορτα της πανσιόν να ανοίγει. Ο Στέφαν γύρισε και είδε να βγαίνει η κυρία Φλάουερς. Η ηλικιωμένη γυναίκα φορούσε ένα μακρύ μαύρο φόρεμα και το πρόσωπό της το σκίαζε ένα ψάθινο καπέλο διακοσμημένο με ψεύτικα λουλούδια. Φαινόταν κουρασμένη και ταλαιπωρημένη, αλλά το χαμόγελό της ήταν καλοσυνάτο όπως πάντα.

«Σήμερα το πρωί, Στέφαν, ο κόσμος εδώ είναι όπως ακριβώς θα έπρεπε να είναι», είπε η κυρία Φλάουερς. Τον πλησίασε και τον κοίταξε κατάματα – τη συμπάθειά της γι' αυτόν την καθιστούσε φανερή η ζεστή έκφραση των πανέξυπνων, γαλάζιων ματιών της. Φαινόταν σαν να ήθελε να του ζητήσει κάτι, αλλά την τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη και είπε: «Τηλε-

φώνησαν η Μέρεντιθ και ο Ματ. Ενάντια σε κάθε λογική πρόβλεψη, δεν έχει πάθει κανείς τίποτε». Δίστασε λίγο και μετά πρόσθεσε, σφίγγοντάς του το μπράτσο: «Σχεδόν κανείς».

Ο Στέφαν ένωσε μια σουβλιά πόνου στο στήθος του. Δεν ήθελε να μιλήσει για τον Ντέιμον. Δεν μπορούσε – όχι ακόμη τουλάχιστον. Χαμήλωσε το κεφάλι του.

Αισθανόμαστε απέραντη ευγνωμοσύνη για σας, κυρία Φλάουερς», είπε, διαλέγοντας προσεκτικά τα λόγια του. «Χωρίς εσάς δε θα είχαμε καταφέρει ποτέ να νικήσουμε τα κιτσούνε. Στην πραγματικότητα, εσείς τα κρατήσατε μακριά και υπερασπιστήκατε την πόλη τόσον καιρό. Κι αυτό δε θα το ξεχάσουμε».

Το χαμόγελο της κυρίας Φλάουερς έγινε πιο πλατύ, και στο ένα μάγουλό της τρεμόπαιξε ένα απρόσμενο λακκάκι.

«Σε ευχαριστώ, Στέφαν», του απάντησε εξίσου επίσημα. «Αυτή τη μάχη με κανέναν άλλον δε θα ήθελα τόσο πολύ να την έχω δώσει όσο μ' εσένα και τους υπόλοιπους». Αναστέναξε και τον χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο. «Μολονότι πρέπει να έχω αρχίσει μάλλον να γερνάω, γιατί σήμερα νιώθω την ανάγκη να περάσω τη μέρα μισοκοιμισμένη σε μια καρέκλα στον κήπο. Η μάχη ενάντια στο κακό με εξαντλεί περισσότερο απ' όσο παλιότερα».

Ο Στέφαν της πρόσφερε το μπράτσο του για να τη βοηθήσει να κατέβει τα σκαλιά της μπροστινής βεράντας κι εκείνη του χαμογέλασε για μία ακόμη φορά.

«Πες στην Έλενα πως, όποτε νιώσει ότι μπορεί να αφήσει την οικογένειά της και να έρθει για επίσκεψη, θα φτιάξω εκείνα τα μπισκότα για το τσάι που της αρέσουν», του είπε και προχώρησε προς τις τριανταφυλλιές.

Η Έλενα και η οικογένειά της!

Ο Στέφαν φαντάστηκε την αγαπημένη του με τα μεταξένια, ξανθά μαλλιά της λυτά πάνω στους ώμους της και τη μικρή Μάργκαρετ στην αγκαλιά της. Η Έλενα είχε άλλη μια ευκαιρία να ζηήσει στ' αλήθεια σαν άνθρωπος, κι αυτό άξιζε όσο τίποτε άλλο σ' αυτόν τον κόσμο.

Η Έλενα είχε χάσει την πρώτη ζωή της από δικό του φταί-

ξιμο – ο Στέφαν ήταν τόσο βέβαιος γι' αυτό, που αυτή η βεβαιότητα κατέτρωγε τα σωθικά του. Αυτός είχε φέρει την Κατερίνε στο Φελς Τσερτς, και η Κατερίνε εξολόθρευσε την Έλενα. Αυτή τη φορά, όμως, θα έκανε ό,τι ήταν δυνατό για να μη μείνει η Έλενα ούτε στιγμή απροστάτευτη.

Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στην κυρία Φλάουερς στον κήπο της ίσιωσε αποφασιστικά τους ώμους του και προχώρησε προς το δάσος. Πουλιά κελαηδούσαν στις ολόφωτες από τον ήλιο άκρες του δάσους, αλλά ο Στέφαν προχώρησε πολύ πιο μέσα, εκεί όπου βρίσκονταν οι πανάρχαιες βελανιδιές και οι θάμνοι από κάτω ήταν πυκνοί. Εκεί όπου δε θα τον έβλεπε κανείς, εκεί όπου θα μπορούσε να κυνηγήσει.

Σταμάτησε σ' ένα μικρό ξέφωτο αρκετά χιλιόμετρα πιο μέσα, έβγαλε τα γυαλιά ηλίου και αφουγκράστηκε. Άκουσε ένα απαλό τρίξιμο κάπου κοντά του· κάτι κινούνταν κάτω από έναν θάμνο. Συγκεντρώθηκε και προσπάθησε να το εντοπίσει με τον νου του. Ήταν ένας αγριοκούνελος. Η καρδιά του μικρού ζώου χτυπούσε γρήγορα καθώς αναζητούσε το δικό του πρωινό γεύμα.

Ο Στέφαν συγκέντρωσε πάνω του όλη τη δύναμη του νου του. Έλα σ' εμένα, σκέφτηκε, ήρεμα και πειστικά. Ένιωσε τον αγριοκούνελο να σφίγγει για μια στιγμή τους μύς του· μετά όμως, πηδώντας ανάλαφρα και με μάτια ανέκφραστα, βγήκε απ' το παχύ φύλλωμα του θάμνου.

Το ζώακι τον πλησίασε σαν υπνωτισμένο και, με μία ακόμη νοητική παρότρυνση του Στέφαν, σταμάτησε ακριβώς μπροστά στα πόδια του. Ο Στέφαν το σήκωσε και το γύρισε με την κοιλιά προς τα πάνω, για να μπορέσει να πιει αίμα από τον τρυφερό λαιμό του, απ' το σημείο όπου χτυπούσε ο σφυγγός του. Ζητώντας σιωπηλά συγγνώμη από το ζώο, ο Στέφαν παραδόθηκε στην πείνα του και άφησε τους κυνόδοντές του να μακρύνουν. Τρύπησε τον λαιμό του ζώου και άρχισε να πίνει αργά το αίμα του, προσπαθώντας να μην αποτραβηχτεί εξαιτίας της γεύσης του.

Όσο τα κιτσούνε απειλούσαν το Φελς Τσερτς, η Έλενα, η Μπόνι, η Μέρεντιθ και ο Ματ επέμεναν να τρέφεται με το δι-

κό τους αίμα, ξέροντας ότι το ανθρώπινο αίμα θα τον κρατούσε πολύ πιο δυνατό για τη μάχη. Το αίμα τους ήταν απλώς έξοχο! Της Μέρεντιθ ήταν φλογερό και έντονο στη γεύση· του Ματ καθάριο και θεραπευτικό· της Μπόνι γλυκό σαν επιδόρπιο· της Έλενας μεθυστικό και αναζωογονητικό. Ωστόσο, παρά την αηδιαστική γεύση του αίματος του ζώου στο στόμα του, οι κυνόδοντες του Στέφαν τρύπησαν τη σάρκα του με την ανεξίτηλη μνήμη της πείνας.

Δε θα έπινε πια ανθρώπινο αίμα, είπε αποφασιστικά στον εαυτό του. Δε γινόταν να συνεχίσει να περνάει αυτή τη διαχωριστική γραμμή, ακόμη κι αν οι άλλοι ήταν πρόθυμοι. Εκτός κι αν κινδύνευε και πάλι η ασφάλεια των φίλων του. Η αλλαγή της διατροφικής συνήθειας, από το ανθρώπινο αίμα στο αίμα των ζώων, θα ήταν επώδυνη· το θυμόταν από τότε που είχε σταματήσει για πρώτη φορά να πίνει ανθρώπινο αίμα – τα δόντια του πονούσαν, ένωθε ναυτία, ήταν ευερέθιστος, και είχε την αίσθηση ότι λιμοκτονούσε, παρόλο που το στομάχι του ήταν γεμάτο–, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή.

Όταν σταμάτησε να χτυπάει η καρδιά του κουνελιού, ο Στέφαν τραβήχτηκε απαλά. Κράτησε για μια στιγμή το χαλαρό κορμί στα χέρια του κι ύστερα το ακούμπησε στο έδαφος και το σκέπασε με φύλλα. Σε ευχαριστώ, μικρούλι μου, είπε μέσα του. Πεινούσε ακόμη, αλλά είχε αφαιρέσει ήδη μια ζωή εκείνο το πρωινό.

Ο Ντέιμον θα είχε βάλει τα γέλια – ο Στέφαν αυτή τη στιγμή σχεδόν άκουγε το γέλιο του.

Ο μεγαλόψυχος Στέφαν! θα έλεγε σαρκαστικά, μισοκλείνοντας τα μαύρα μάτια του με μια κάπως τρυφερή περιφρόνηση. Χάνεις ό,τι καλό έχει το να είσαι βρικόλακας, επειδή παλεύεις με τη συνειδησή σου, ανόητε!

Ένα κοράκι έκρωξε από κάπου ψηλά, λες και το είχε καλέσει με τη σκέψη του. Για μια στιγμή, ο Στέφαν περίμενε ότι το πουλί θα έκανε βουτιά προς τη γη και θα μετατρεπόταν στον αδελφό του. Κι όταν αυτό δε συνέβη, ο Στέφαν μισογέλασε με την ανοησία του, κι έμεινε κατάπληκτος όταν άκουσε το γέλιο του να ηχεί σαν λυγμός.

Ο Ντέιμον δε θα ξαναγύριζε ποτέ. Ο αδελφός του είχε χαθεί. Μετά από αιώνες που τους χώριζε η έχθρα, η σχέση τους είχε αρχίσει να βελτιώνεται μόλις πριν από λίγο καιρό, όταν ένωσαν τις δυνάμεις τους για να διώξουν το κακό μακριά από τη μικρή πόλη –πάντοτε το Φελς Τσερτς αποτελούσε πόλο έλξης μοχθηρών Δυνάμεων–, και για να προστατέψουν την Έλενα. Αλλά ο Ντέιμον είχε πεθάνει, και είχε απομείνει μόνο ο Στέφαν για να προστατεύει την Έλενα και τους φίλους της.

Ένας υποβόσκων φόβος στριφογύρισε σαν σκουλήκι μες στο στήθος του. Πάρα πολλά θα μπορούσαν να πάνε στραβά. Οι άνθρωποι ήταν πολύ ευάλωτοι και η Έλενα, επειδή δεν είχε πια τις ξεχωριστές Δυνάμεις της, ήταν κι αυτή τόσο ευάλωτη όσο οποιοσδήποτε άλλος.

Η σκέψη αυτή τον κατατρόμαξε. Αμέσως έφυγε τρέχοντας προς το σπίτι της Έλενας, στην άλλη πλευρά του δάσους. Η Έλενα ήταν πλέον δική του ευθύνη. Δε θα άφηνε ποτέ στο μέλλον κάτι να της κάνει κακό.

Στον πάνω όροφο ο χώρος έξω από τα υπνοδωμάτια ήταν σχεδόν όπως τον θυμόταν η Έλενα: γυαλισμένο σκουρόχρωμο ξύλινο δάπεδο καλυμμένο με ένα ανατολίτικης τεχνικής μακρόστενο χαλί, μερικά τραπεζάκια με διακοσμητικά και φωτογραφίες κι ένας καναπές κοντά στο μεγάλο, μονοκόμματο παράθυρο πάνω απ' το δρομάκι της μπροστινής αυλής.

Όμως, στο μέσον της απόστασης μέχρι τη σκάλα, η Έλενα κοντοστάθηκε γιατί είδε φευγαλέα κάτι καινούργιο. Πάνω σ' ένα τραπεζάκι, ανάμεσα στις ασημένιες κορνίζες, υπήρχε μία φωτογραφία με την ίδια, τη Μέρεντιθ και την Μπόνι, όπου χαμογελούσαν πλατιά έχοντας πλησιάσει τα πρόσωπά τους. Φορούσαν ακαδημαϊκές εσθήτες και σκούφους και επιδείκνυαν περήφανες τα απολυτήριά τους. Η Έλενα σήκωσε τη φωτογραφία και την κοίταξε από κοντά. Είχε αποφοιτήσει από το λύκειο!

Ένωσε αλλόκοτα βλέποντας εκείνη που τη σκεφτόταν ως «η άλλη Έλενα» –με τα ξανθά μαλλιά της τραβηγμένα πίσω σ' ένα κομπό, γαλλικό σινιόν και το ανοιχτόχρωμο δέρμα της–, η οποία

έλαμπε από την έξαψη καθώς χαμογελούσε παρέα με τις καλύτερες της φίλες, ενώ η ίδια δε θυμόταν τίποτε απολύτως. Εκείνη η Έλενα φαινόταν τόσο ανέμελη, τόσο χαρούμενη... γεμάτη ελπίδες και όνειρα για το μέλλον. Εκείνη η Έλενα δεν ήξερε τίποτε για τη φρίκη της Σκοτεινής Διάστασης, ούτε για την κοσμοχαλασιά που είχαν προκαλέσει τα κιτσούνε. Εκείνη η Έλενα ήταν ευτυχομένη!

Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στις άλλες φωτογραφίες, η Έλενα πρόσεξε και μερικές ακόμη που δεν τις είχε ξαναδεί. Αυτή «η άλλη Έλενα» είχε γίνει Βασίλισσα του Χορού του Χιονιού, παρ' ότι η Έλενα θυμόταν ότι, μετά τον δικό της θάνατο, η Κάρολιν είχε κερδίσει το στέμμα. Σ' αυτή τη φωτογραφία, ωστόσο, η απαστράπτουσα Βασίλισσα Έλενα, με τη μεταξωτή αχνοβιολετιά τουαλέτα της, περιτριγυριζόταν από την αυλή της: την Μπόνι, ανάλαφρη και αξιολάτρευτη με τον λαμπερό μπλε ταφτά της· τη Μέρεντιθ, που έδειχνε σοφιστικέ ντυμένη στα μαύρα· την Κάρολιν με τα καστανοκόκκινα μαλλιά της, η οποία φαινόταν θλιμμένη και φορούσε μια στενή ασημί τουαλέτα που άφηνε πολύ λίγα στη φαντασία· και τη Σου Κάρσον, τρισαριτωμένη με την αχνορόδινη τουαλέτα της, που χαμογελούσε κοιτώντας τον φακό και έδειχνε γεμάτη ζωή. Η Έλενα ένιωσε να την τσούζουν και πάλι τα μάτια της απ' τα δάκρυα. Την είχαν σώσει. Η Έλενα, η Μέρεντιθ, η Μπόνι, ο Ματ και ο Στέφαν είχαν σώσει τη Σου Κάρσον!

Κατόπιν, το βλέμμα της Έλενας έπεσε σε μία ακόμη φωτογραφία, όπου η θεία Τζούντιθ φορούσε ένα μακρύ δαντελένιο νυφικό και ο Ρόμπερτ στεκόταν περήφανος δίπλα της φορώντας φράκο. Μαζί τους ήταν και η άλλη Έλενα, που ήταν προφανώς παράνυφος. Φορούσε μια τουαλέτα στο χρώμα των πράσινων φύλλων και κρατούσε μια ανθοδέσμη με ροζ τριαντάφυλλα. Δίπλα της στεκόταν η Μάργκαρετ, έχοντας χαμηλωμένο ντροπαλά το στεφανωμένο με τα λαμπερά ξανθά μαλλιά κεφάλι της και κρατώντας σφιχτά με το ένα χέρι την Έλενα απ' την τουαλέτα της. Φορούσε ένα μακρύ, άσπρο, παιδικό φόρεμα με λουλούδια και μια φαρδιά πράσινη ζώνη, και στο άλλο χέρι κρατούσε σφιχτά ένα καλαθάκι με τριαντάφυλλα.

Όταν η Έλενα ακούμπησε πάλι στη θέση της αυτή τη φωτογραφία τα χέρια της έτρεμαν λίγο. Όλοι έδειχναν πως είχαν περάσει πολύ καλά. Τι κρίμα που η ίδια, στην πραγματικότητα, δεν ήταν μαζί τους.

Από το ισόγειο ακούστηκε ο ήχος ενός ποτηριού που αναποδογύριζε πάνω στο τραπέζι, κι αμέσως μετά το γέλιο της θείας Τζούντιθ. Παραμερίζοντας την αλλόκοτη αίσθηση που της δημιουργούσε αυτό το καινούργιο παρελθόν, το οποίο έπρεπε να μάθει, η Έλενα κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά έτοιμη να υποδεχτεί το μέλλον της.

Στην τραπεζαρία, η θεία Τζούντιθ γέμιζε από μια μπλε κανάτα τα ποτήρια με πορτοκαλάδα, ενώ ο Ρόμπερτ έβαζε βούτυρο στο τηγάκι για τις βάφλες. Η Μάργκαρετ είχε γονατίσει πίσω απ' την καρέκλα της και θεατρικοποιούσε έναν έντονο διάλογο ανάμεσα στο χνουδωτό κουνέλι και την τίγρη της.

Ένα απίστευτο κύμα χαράς φούσκωσε το στήθος της Έλενας και αρπάζοντας σφιχτά τη θεία Τζούντιθ στην αγκαλιά της τη στριφογύρισε γύρω τριγύρω. Ένα πλατύ τόξο από πορτοκαλάδα σχηματίστηκε στο δάπεδο.

«Έλενα!» την αποπήρε μισογελώντας η θεία Τζούντιθ. «Τι τρέχει μ' εσένα;»

«Τίποτε! Απλώς σ' αγαπώ, θεία Τζούντιθ», είπε η Έλενα, σφίγγοντάς την κι άλλο. «Στ' αλήθεια σ' αγαπώ!»

«Ωωω!» είπε η θεία Τζούντιθ και την κοίταξε τρυφερά. «Ω Έλενα, κι εγώ σ' αγαπώ».

«Ωραία μέρα είναι σήμερα», είπε η Έλενα, ενώ απομακρυνόταν κάνοντας πιρουέτες. «Τόσο υπέροχη, που αξίζει να είναι κανείς ζωντανός για να τη ζήσει». Κι έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο ξανθό κεφάλι της Μάργκαρετ. Η θεία Τζούντιθ έπιασε τις χαρτοπετσέτες.

Ο Ρόμπερτ ξερόβηξε.

«Να υποθέσουμε, δηλαδή, ότι μας έχεις συγχωρήσει που σε τιμωρήσαμε το περασμένο Σαββατοκύριακο;»

Ωωω!

Η Έλενα προσπάθησε να βρει γρήγορα τη σωστή απάντηση. Όμως, μετά από τόσους μήνες που ζούσε μόνη της, της φαι-

νόταν απλώς γελοία η σκέψη ότι την είχαν τιμωρήσει η θεία Τζούντιθ και ο Ρόμπερτ. Παρ' όλα αυτά, άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και πήρε μια συντετριμμένη έκφραση.

«Λυπάμαι στ' αλήθεια, θεία Τζούντιθ. Ρόμπερτ, δε θα ξανα-συμβεί...» Το εννοούσε, ό,τι κι αν ήταν αυτό!

Ο Ρόμπερτ χαλάρωσε τους ώμους του.

«Ας μην πούμε, λοιπόν, τίποτε άλλο γι' αυτό το θέμα», είπε, δείχνοντας εμφανώς ανακουφισμένος. Άφησε μια βάφλα να γλιστρήσει στο πιάτο της και της έδωσε το σιρόπι. «Έχετε κανονίσει τίποτε καλό για σήμερα;»

«Θα περάσει να με πάρει ο Στέφαν μετά το πρωινό», είπε η Έλενα, κι αμέσως κοντοστάθηκε. Η τελευταία φορά που είχε μιλήσει για τον Στέφαν στη θεία Τζούντιθ ήταν μετά τη φρικτή τελετή της Ημέρας των Ιδρυτών, τότε που εκείνη και ο Ρόμπερτ είχαν σοβαρές αντιρρήσεις για τον Στέφαν. Υποψιάζονταν κι αυτοί, όπως οι περισσότεροι στην πόλη, ότι ο Στέφαν ευθυνόταν για τον θάνατο του κυρίου Τένερ. Σ' αυτόν τον κόσμο, ωστόσο, έδειχναν να μην έχουν πρόβλημα με τον Στέφαν, γιατί ο Ρόμπερτ έγνεψε χαμογελώντας. Βέβαια, αν οι Γυναίκες-Φρουροί είχαν κάνει ό,τι τους είχε ζητήσει, ο κύριος Τένερ ήταν ζωντανός, οπότε δεν μπορούσαν να υποπτεύονται τον Στέφαν για τον φόνο του... Ω, ήταν όλα τόσο μπερδεμένα!

Συνέχισε, λοιπόν, λέγοντας: «Θα κάνουμε βόλτες στην πόλη, και ίσως συναντηθούμε με τη Μέρεντιθ και τους υπόλοιπους». Περίμενε πώς και πώς να ξαναδεί την πόλη ασφαλή, όπως ήταν παλιά, και να είναι μαζί με τον Στέφαν σαν ένα φυσιολογικό ζευγάρι, δίχως να πρέπει να παλέψουν πάλι ενάντια σε κάποιο φρικτό κακό.

Η θεία Τζούντιθ χαμογέλασε πλατιά.

«Άλλη μια χαλαρή μέρα, έτσι; Χαίρομαι, Έλενα, που περνάς όμορφα αυτό το καλοκαίρι πριν πας στο πανεπιστήμιο. Εργάστηκες πολύ σκληρά όλη την προηγούμενη χρονιά».

«Μμμ...» είπε η Έλενα αόριστα, κόβοντας τη βάφλα της. Ήλπιζε οι Γυναίκες-Φρουροί να είχαν φροντίσει να τη δεχτούν στο Ντάλκρεστ όπως τους είχε ζητήσει, ένα μικρό πανεπιστήμιο περίπου δύο ώρες μακριά.

«Σήκω τώρα, Μέγκι», είπε ο Ρόμπερτ, αλείφοντας με βούτυρο τη βιάφλα του μικρού κοριτσιού. Η Μάργκαρετ σκαρφάλωσε στην καρέκλα της και η Έλενα χαμογέλασε βλέποντας την ολοφάνερη τρυφερότητα στο πρόσωπο του Ρόμπερτ. Η Μάργκαρετ ήταν ξεκάθαρα το αγαπημένο, μικρό κοριτσάκι του.

Καρφώνοντας το βλέμμα της στο βλέμμα της Έλενας, η μικρή Μάργκαρετ μούγκρισε και της πέταξε πάνω απ' το τραπέζι την τίγρη-παιχνίδι. Η Έλενα αιφνιδιάστηκε. Το μικρό κορίτσι γρύλισε και πήρε στιγμιαία μια ζωώδη έκφραση.

«Θέλει να σε φάει με τα μεγάλα δόντια της», είπε η Μάργκαρετ, κάνοντας βραχνή την παιδική φωνή της. «Έρχεται να σε βουτήξει!»

«Μάργκαρετ!» την αποπήρε η θεία Τζούντιθ. Η Έλενα ανατρίχιασε. Το άγριο βλέμμα της Μάργκαρετ για μια στιγμή τής θύμισε τα κιτσούνε – της θύμισε τα κορίτσια που τα κιτσούνε είχαν τρελάνει. Αμέσως μετά, όμως, η Μάργκαρετ χαμογέλασε πλατιά και έτριψε το μπράτσο της Έλενας με τη μουσούδα της τίγρης.

Ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. Η Έλενα μπουκώθηκε με το τελευταίο κομμάτι της βιάφλας. «Ο Στέφαν είναι», είπε μασουλώντας. «Θα τα πούμε αργότερα». Σκούπισε τα χείλη της και κοίταξε τα μαλλιά της στον καθρέφτη πριν ανοίξει την πόρτα.

Ήταν πράγματι ο Στέφαν, γοητευτικός όπως πάντα. Φίνα, ρωμαϊκά χαρακτηριστικά, ψηλά ζυγωματικά, κλασική ίσια μύτη και αισθησιακά, καμπυλωμένα χείλη. Κρατούσε χαλαρά τα γυαλιά του ηλίου στο ένα χέρι του και τα καταπράσινα σαν φύλλα δέντρων μάτια του καρφώθηκαν με ολοφάνερη αγάπη στα δικά της. Η Έλενα του έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο.

Ω Στέφαν! Σε αγαπώ, σε αγαπώ, του είπε τηλεπαθητικά. Είναι τόσο υπέροχο που είμαι και πάλι στο σπίτι. Ο Ντέιμον μου λείπει όλη την ώρα, και σκέφτομαι τι καλά που θα ήταν αν είχαμε μπορέσει να κάνουμε κάτι διαφορετικό για να τον σώσουμε – και ούτε θα ήθελα να σταματήσω να τον σκέφτομαι –, αλλά, ταυτόχρονα, δεν μπορώ να μη νιώθω ευτυχισμένη.

Μια στιγμή! Η Έλενα ένιωσε ξαφνικά λες και κάποιος είχε

φρενάρει απότομα, λες κι εκείνη είχε πέσει με φόρα πάνω στη ζώνη ασφαλείας.

Μολονότι έστελνε στον Στέφαν τα λόγια της, μαζί μ' ένα τεράστιο κύμα στοργής και αγάπης, η Έλενα δεν ένιωθε καμιά ανταπόκριση, δεν ένιωθε να της επιστρέφει τα συναισθήματά της. Ένωθε σαν να υπήρχε ένας αόρατος τοίχος ανάμεσα σ' εκείνη και τον Στέφαν, που εμπόδιζε τις σκέψεις της να φτάσουν ως αυτόν.

«Έλενα;» είπε δυνατά ο Στέφαν, ενώ το χαμόγελό του τρεμόπαιξε.

Ωωω!

Η Έλενα δεν το είχε συνειδητοποιήσει ακόμη, δεν το είχε καν σκεφτεί.

Όταν οι Γυναίκες-Φρουροί τής αφαίρεσαν τις Δυνάμεις της μάλλον της είχαν αφαιρέσει τα πάντα, ακόμη και την τηλεπαθητική επικοινωνία της με τον Στέφαν. Αλλά αυτό καθυστέρησε λίγο να φανεί... γιατί ήταν σίγουρη ότι εξακολουθούσε να ακούει τον Στέφαν, ότι η τηλεπαθητική επικοινωνία τους συνεχιζόταν ακόμη κι όταν έχασε τη νοητική επαφή της με την Μπόνι. Τώρα όμως δεν είχε πια απομείνει τίποτε.

Γέροντας μπροστά, τον άρπαξε απ' το πουκάμισο, τον τράβηξε προς το μέρος της και τον φίλησε με πάθος.

Δόξα σοι ο Θεός! είπε μέσα της, νιώθοντας την ανακουφιστική αίσθηση της νοητικής επικοινωνίας τους. Τα χείλη του Στέφαν σχημάτισαν ένα χαμόγελο κάτω από τα δικά της.

Νόμιζα ότι σε έχασα, ότι δε θα μπορούσα πια να επικοινωνήσω έτσι μαζί σου, του είπε με τον νου της. Αντίθετα με την παλαιότερη τηλεπαθητική επικοινωνία τους, η Έλενα κατάλαβε ότι οι σκέψεις της δεν έφταναν στον Στέφαν σαν λόγια, αλλά μόνο σαν εικόνες και συναισθήματα. Και από εκείνον ένιωθε έναν σταθερό χείμαρρο αστείρευτης αγάπης.

Πίσω τους, κάποιος ξερόβηξε με νόημα. Η Έλενα άφησε απρόθυμα τον Στέφαν και, γυρίζοντας, είδε τη θεία Τζούντιθ να τους κοιτάζει.

Ο Στέφαν ίσιωσε το κορμί του και κοκκίνισε από αμηχανία, ενώ ένας φευγαλέος φόβος πέρασε απ' το βλέμμα του. Η Έλε-

να χαμογέλασε πλατιά. Ξετρελάθηκε μόλις είδε ότι εκείνος εξακολουθούσε να φοβάται μήπως εκνευρίσει τη θεία της, παρόλο που είχε περάσει κυριολεκτικά μέσα απ' την κόλαση. Ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του, προσπαθώντας να του μεταδώσει τηλεπαθητικά το μήνυμα ότι η θεία Τζούντιθ αποδεχόταν πλέον τη σχέση τους. Αντί γι' αυτήν, όμως, του το είπε η ίδια η θεία Τζούντιθ με το ζεστό χαμόγελο και το καλωσόρισμά της.

«Γεια σου, Στέφαν! Θα έχετε γυρίσει μέχρι τις έξι, έτσι Έλενα;» είπε. «Ο Ρόμπερτ έχει μια επαγγελματική συνάντηση μέχρι αργά και σκέφτηκα εσύ, η Μάργκαρετ κι εγώ να πηγαίναμε κάπου μαζί – μια βραδιά μόνο για γυναίκες».

Την κοίταξε με ελπίδα αλλά και δισταγμό, όπως κάποιος που φοβάται μήπως του βροντήξουν την πόρτα κατάμουτρα. Το στομάχι της Έλενας έγινε κόμπος από τις ενοχές. Μήπως απέφευγε τη θεία Τζούντιθ όλο εκείνο το καλοκαίρι;

Δεν της ήταν δύσκολο να φανταστεί ότι, αν δεν είχε πεθάνει, ίσως ήθελε απλώς να συνεχίσει τη ζωή της κρατώντας σε απόσταση την οικογένειά της, η οποία θα ήθελε να την κρατήσει κοντά της και ασφαλή. Αλλά αυτή εδώ η Έλενα ήταν πιο συνετή – ήξερε πόσο τυχερή ήταν που είχε τη θεία Τζούντιθ και τον Ρόμπερτ. Και αυτή η Έλενα φαινόταν ότι έπρεπε να επανορθώσει πολλά.

«Πλάκα θα έχει!» είπε χαρωπά, φορώντας ένα λαμπερό χαμόγελο. «Μπορώ να καλέσω την Μπόνι και τη Μέρεντιθ; Θα άρεσε πολύ και σ' αυτές μια βραδιά μόνο για γυναίκες». Σκέφτηκε ότι θα ήταν ωραίο να έχει γύρω της φίλες που ήταν εξίσου ανίδεες μ' εκείνη για το τι έχει συμβεί σ' αυτή την άλλη εκδοχή του Φελς Τσερτς.

«Υπέροχα!» είπε η θεία Τζούντιθ, εμφανώς πιο χαρούμενη και χαλαρή. «Καλά να περάσετε, παιδιά».

Καθώς η Έλενα έβγαине από το σπίτι, η Μάργκαρετ όρμησε έξω απ' την κουζίνα. «Έλενα!» είπε, καθώς τύλιγε τα χέρια της γύρω από τη μέση της αδελφής της. Η Έλενα έσκυψε και τη φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού της.

«Θα τα πούμε αργότερα, κουνελάκι μου».

Η Μάργκαρετ έκανε νόημα στην Έλενα και τον Στέφαν να γονατίσουν, και πλησίασε τα χείλη της στ' αυτιά τους.

«Μην ξεχάσετε να γυρίσετε αυτή τη φορά», τους είπε ψιθυριστά και ξαναγύρισε τρέχοντας στην κουζίνα.

Παγωμένη, η Έλενα έμεινε γονατιστή για μια στιγμή. Ο Στέφαν της έσφιξε το χέρι και την τράβηξε για να σηκωθεί. Ακόμη και χωρίς την τηλεπαθητική επικοινωνία τους, η Έλενα ήξερε ότι σκέφτονταν και οι δυο τους το ίδιο πράγμα.

Καθώς απομακρύνονταν από το σπίτι, ο Στέφαν πέρασε το χέρι του πάνω στους ώμους της. Τα πράσινα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά της και, σκύβοντας μπροστά, τη φίλησε ανάλαφρα στα χείλη.

«Η Μάργκαρετ είναι ένα μικρό κορίτσι», της είπε με σταθερή φωνή. «Μπορεί απλώς να σημαίνει ότι δε θέλει να φεύγει η μεγάλη αδελφή της. Ίσως και να ανησυχεί επειδή θα πας στο πανεπιστήμιο».

«Ίσως...» μουρμούρισε η Έλενα, καθώς ο Στέφαν την τύλιγε με τα μπράτσα του. Εισέπνευσε τη μυρωδιά του – μυρωδιά δάσους. Η ανάσα της ξαναβρήκε τον ρυθμό της και χαλάρωσε ο κόμπος στο στομάχι της.

«Και αν όχι...» του είπε αργά, «θα βρούμε τη λύση. Πάντα βρίσκουμε τη λύση. Τώρα όμως θέλω να δω αυτό που μας δώρισαν οι Γυναίκες-Φρουροί».

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΙΑ

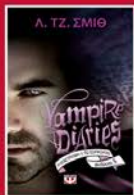
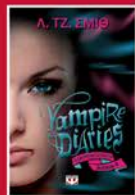
Η Έλενα Γκίλμπερτ και οι φίλοι της κατάφεραν να σώσουν το Φελς Τσερτς από τα επικίνδυνα πνεύματα αλλά με ένα επώδυνο τίμημα: τη ζωή του Ντέιμον Σαλβατόρε.

Ο θάνατος του Ντέιμον αλλάζει τα πάντα. Αυτός και ο αδελφός του, Στέφαν, ανταγωνίζονταν συνεχώς διεκδικώντας την καρδιά της Έλενας. Και τώρα, η Έλενα και ο Στέφαν μπορούν επιτέλους να είναι μαζί. Αλλά γιατί εκείνη δεν μπορεί να σταματήσει να ονειρεύεται τον Ντέιμον;

Κι ενώ η Έλενα έχει τα μυστικά της και δεν μπορεί να γιατρευτεί από την απώλεια του σκοτεινού Ντέιμον, το Κακό έρχεται και πάλι στο Φελς Τσερτς με τη μορφή ενός επικίνδυνου δαίμονα που σπέρνει την καχυποψία ανάμεσα στους φίλους και έχει έναν και μοναδικό σκοπό: να σκοτώσει αυτήν και τους αγαπημένους της.

**Το όγδοο βιβλίο της σειράς έρωτα και τρόμου
VAMPIRE DIARIES θα σας γοητεύσει.**

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0395-3

9 786180 103953

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13757

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η